

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Γοτ' Ιουλιού Βέρν

ΤΖΙΛ ΒΡΑΛΤΑΡ

Θά ἦσαν ἐφτακόσιοι καὶ πέρα πάνω, χαμηλοὶ στὸ μπόι, ἀλλὰ ρωμαλέοι κ' εὐκίνητοι... Καὶ πηδοῦσαν εὐθύμα κότω ἀπὸ τὶς τελευταῖες ἀχτίδες τοῦ ἡλίου, πού βασιλευσε πίσω ἀπὸ τὴν κλιμακωτὴ σειρά τῶν βουνῶν τῶν ὑψομένων διστακτῶν στὸν ὄρυμο. Σὲ λίγο ὁ ἥλιος εἶχε ἐξαφανισθῆ καὶ τὸ σκοτάδι ἀρχισε ν' ἀπλώνεται.

Ἐξαφνα ἡ ἀκολουθία σταμάτησε κ' ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀνέβηκε ἀπάνω σ' ἓνα βράχο.

«Φίς! φίς!» ἐσφύριξε ὁ ἀρχηγὸς καὶ τὸ σφύριγμά του εἶταν ἐξαιρετικὰ ἔντονο.

«Φίς! φίς!» ἐπανάλαβε ὅλη μαζί ἡ παράδοξη ἐκείνη συνοδεία.

Τὴ περίεργο πλάσμα ὁ ἀρχηγὸς ἐκείνος! Ψηλὸς στὸ μπόι, φοροῦσε τριχωτὴ δορὰ πιδήκου, εἶχε τὰ μαλλιά ἀγρία καὶ πεσμένα γύρω ἀπ' τὰ μάγουλά του, εἶταν γεμάτος γένεια σάν ἀγκάθια καὶ ξυπόλυτος μὲ τὰ πόδια του σάν ὀπλὲς ἀλγίου. Ὁ ἀρχηγὸς σηκώσε τὸ δεξιὸ του χέρι κ' εἶδει τὸ βουνό. Ὅλοι ἐπανάλαβαν τὴν ἴδια κίνηση μὲ στρατιωτικὴ ἢ μάλλον αὐτοματικὴ ἀκρίβεια, σὰ νευρόσπαστα. Κατέβασε τὸ χέρι του, τὸ κατέβησαν κ' αὐτοί. Ἐσκυψε χάρμο, ἐσκυψαν κ' αὐτοί. Πῆρε ἓνα ροπαλο καὶ τὸ σάλεψε στὸν ἀέρα, τὸ ἴδιο κ' ἐκείνοι... Ἐπειτα ὁ ἀρχηγὸς κατέβηκε ἀπὸ τὸ βράχο καὶ ξεκίνησε, καὶ τὸ ἀλλόκοτο ἐκείνο στράτευμα τὸν ἀκολούθησε.

Διακόσια μέτρα κάτω φαίνοντο ἡ πόλις, σὰ νὰ κοιμόταν μέσα στὴν ἀγκαλιά τοῦ ὄρυμου. Ὑστερα ἀπ' ἐνός τετάρτου πορεία, ὁ ἀρχηγὸς σταμάτησε καὶ ὅλο του τὸ στράτευμα σταμάτησε κ' ἐκείνο σάν κερωμένο στὴ θέση του.

Ἀναρίθμητα φῶτα ἔλαμπαν μέσα στὸ συγκεχυμένο σύμπλεγμα τῶν σκιῶν, τῶν ἐπαύλων καὶ τῶν στρατώνων. Στὸν ὄρυμο τὰ φῶτα τῶν θαρηκτῶν ἀντανάκλουσαν ἀπάνω στὴ θάλασσα. Κ' ἀκόμη πέρα πέρα στὸ τέλος τῆς ἔσχατιᾶς, αὐτῆς τῆς Εὐρώπης ὁ φάρος ἐφύριχνε τὶς φωτεινὲς ἀχτίδες του στὸν πορθμῖο.

Ἡ φρουρά τῆς πόλεως καθὼς καὶ ὁ Ἄγγλος στρατηγὸς κοιμῶντουσαν ἤσυχοι. Ποῖος μποροῦσε τὰρα ν' ἀπειλήσει τὸ Γιβραλτάρ;

Εἶχαν παρατήσει οἱ Ἰσπανοὶ τὴν ἰδέα ν' ἀνακτήσουν τὸ Γιβραλτάρ; Ἔτσι φαίνεται, γιατί εἶταν ἀπόρητο, καὶ ἀπὸ τὴ στεριά κ' ἀπὸ τὴ θάλασσα. Καὶ ὁμοῦς ὑπῆρχε κάποιος πού τὸν ἔκαμε ὁ πόθος νὰ ἀνακτήσῃ τὸν περιήρημο ἐκείνο βράχο. Κ' ὁ κάποιος αὐτὸς εἶταν ὁ ἀρχηγὸς τῆς συνοδείας πού εἶδαμε πέρα πάνω, τὸ ἀλλόκοτο ἐκείνο πλάσμα, αὐτὸς ὁ τρελλὸς!

Τὸ ὄνομά του εἶταν Τζιλ Βραλτάρ καὶ ἴσως ἀπὸ τὸ ὄνομά του αὐτὸ σημάτισε τὴν ἰδέα δι' αὐτὸς εἶταν ὁ προσωρισμένος ν' ἀνακτήσῃ τὸ Γιβραλτάρ. Μ' αὐτὴ τὴν ἰδέα τὸ μυαλό του σάλεψε καὶ ἡ θέα του ἔπερε νὰ εἶναι σὲ κανένα φρενοκομεῖο.

Μὰ πρὸ δέκα ἔτων εἶχε χαθῆ ἀπὸ τὸν κόσμο. Κανεὶς δὲν εἶξερε ἂν ζοῦσε ἢ ἂν εἶχε πεθάνει. Ἐζοῦσε. Ἐζοῦσε σὰ δάση, στὴς σπηλιὰς καὶ πρὸ πάντων σὰ βῆθ τῶν ἀπορροῦν κρηπῶν τοῦ Ἁγίου Μιχαήλ, πού, καθὼς λένε, συγκοινωνοῦν μὲ τὴ θάλασσα.

Λοιπὸν καθὼς εἶπαμε, ὁ Ἄγγλος στρατηγὸς Μάκ Κακιμὲλ ἐκοιμάτο ἤσυχα. Παρ' ὅλα τὰ τερατῶδη χέρια του, τὰ ὀλοστροφύλλα μάτια του μὲ τὶς δασεὶς βλεφαρίδες, παρ' ὅλο τὸ γελοῖο του πρόσωπο πού τὸν ἔκανε νὰ μοιάζῃ σάν πιθηκάνθρωπος, ὁ κ. Μάκ Κακιμὲλ εἶταν ἀριστος στρατιώτης.

Ἐξαφνα ἡ πόρτα τῆς κἀμαρᾶς του ἀνοίξε μὲ δύναμη:

— Τὶ συμβαίνει; ρώτησε ὁ στρατηγὸς ἀναπηδώντας ἀπ' τὸ κρεβάτι του.

— Στρατηγέ μου, φώναξε ἓνας ὑπασιτιστὴς πού μπήκε μέσα. ἡ πόλις προσεβλήθη ἀπὸ τοὺς Ἰσπανούς.

— Πῶς; ἐτόλμησαν!

Ὁ στρατηγὸς δὲν συνειληρώσε τὴ φράση του. Ἀμέσως ντύθηκε. ζώστηκε τὸ ζῆφος του καὶ φώναξε:

— Τὶ κρότος εἶν' αὐτὸς πού ἀκούω;

— Οἱ κάτοικοι τῶν βουνῶν κατακυλοῦν σάν τὰ χιόνια πρὸς τὴν πόλιν.

— Καὶ πόσοι εἶνε αὐτοὶ οἱ ἀχρεῖτοι;

— Πρέπει νὰ εἶνε πολλοὶ!

— Ὁ διοικητὴς εἰδοποιήθηκε;

— Ὁχι. Εἶνε ἀδύνατο νὰ φτάσῃ κανεὶς ὡς τὴν ἑπαυλί του. Οἱ δρόμοι εἶνε γεμάτοι ἀπὸ ἔχθρους.

— Πόσους ἀντρες ἔχετε μαζί σας;

— Εἴκοσι περίπου, οἱ ὅποιοι μπόρεσαν καὶ ζέφυγαν ἀπὸ τὸ στράτανο τοῦ λιμένος, πού τὸν ἔχουν ἀποκλείσει οἱ ἔχθροί.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἡ πόρτα ἀνοίξε πάλι. μπήκε ἓνα περίεργο πλάσμα— ὁ Τζιλ Βραλτάρ— κ' ἐπήδησε ἀπάνω-στους ὤμους τοῦ στρατηγού.

— Παραδοθῆτε! φώναξε ὁ Τζιλ Βραλτάρ μὲ φωνὴ πού ἦταν μάλλον θηρίου παρὰ ἀνθρώπου.

Μερικοὶ στρατιῶται πού εἶχαν ἐρθεῖ μαζί μὲ τὸν ὑπασιτιστὴ ἐρρίχτηκαν ἀπάνω στὸ Τζιλ Βραλτάρ.

— Παραδοθῆτε! σφύριξε ἐκείνος.

— Ποτέ! ἔκαμε ὁ Μάκ Κακιμὲλ.

Κ' ἐνῶ οἱ στρατιῶται εἶχαν περικυκλώσει τὸν Τζιλ Βραλτάρ αὐτὸς ἐβγαλε ἓνα παρατεταμένο σφύριγμα.

Καί, σάν ἀπὸ θαῦμα, τὸ σπῆτι ἐπλημμύρισε ἀπὸ παράδοξα καὶ συχαμρὰ ὄντα. Ἦσαν—ποῖος θὰ τὰ πιστέψῃ!—ἐκατοντάδες πιθήκων!

Ἐρχόντουσαν ἀραγε ν' ἀνακτήσουν τὸ Γιβραλτάρ, τὸ ὁποῖον αὐτοὶ κατεῖχον καὶ πρὸ τῶν Ἰσπανῶν, πού τὸν Κρομβέλ ὀνειρευθῆ τὴν κατάκτηση αὐτοῦ ὑπὸ τῆς Ἀγγλίης.

Ναί, γι' αὐτὸ ἐρχόντουσαν. Καί, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἦσαν τρομερὰ ἐπικίνδυνοι, ἦσαν καὶ ἀναρίθμητοι.

Ἐγιναν στρατιῶται τοῦ τρελλοῦ καὶ ἀγρίου σάν κ' αὐτοὺς Τζιλ Βραλτάρ, πού τὸν εἶξεσαν καλά, γιὰτι δέκα ὀλόκληρα χρόνια τώρα ζοῦσε μεταξὺ τους, ὅπως κ' αὐτοί.

Τὶ αἴσχος γιὰ τὴν ὑπερήφανη Ἀλβιῶνα ἂν ἐπετόχαινε ἡ ἀπόπειρα αὐτὴ!

Ἐν τούτοις πρὶν ἀκόμη οἱ πιδήκοι κατορθώσουν νὰ μποῦν στὸ δωμάτιο, οἱ Ἄγγλοι στρατιῶται ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ἀγρία πάλη κατώρθωσαν νὰ δέσουν τὸ Τζιλ Βραλτάρ. Κατὰ τὴν πάλη ξεσκίστηκε ἡ δορὰ τοῦ πιδήκου πού τὸν ἐσκέπαζε κ' ὁ ἀγριάνθρωπος, μισόγυμνος μὲ δεμένα τὰ χέρια καὶ τὸ στόμα, πετάχτηκε σὲ μιὰ γωνιά, ἀνίκανος νὰ κινήθῃ καὶ νὰ φωνάξῃ.

Τότε ὁ Μάκ Κακιμὲλ βγήκε ὄξω ἀποφασισμένος νὰ νικήσῃ τοὺς πιδήκους πού ἦσαν τώρα χωρὶς ἀρχηγὸ ἢ νὰ πεθάνῃ.

Στοὺς δρόμους ὁ κίνδυνος ἦταν σπουδαῖος. Μερικοὶ στρατιῶτες εἶχαν κατορθώσει νὰ φθάσουν ὡς τὸ σπῆτι τοῦ στρατηγοῦ, ἀλλ' ἀπὸ τὴν ὁδὸ Μάιν κ' ἀπὸ τὴν ἀγορὰ ἀνεηκούσαν πυροβολισμοί. Οἱ πιδήκοι ἦσαν τόσο πολὺ ὥστε σὲ λίγο ἡ φρουρά τοῦ Γιβραλτάρ θὰ ἀναγκαστόταν νὰ ὑποχωρήσῃ καὶ νὰ παραδώσῃ τὴς θέσεις τῆς. Τότε, ἂν οἱ Ἰσπανοὶ γινόντουσαν ἐνῆμα τοῦ πιδήκου, τὰ φρούρα θὰ ἐρημωνόντουσαν καὶ οἱ πυροβολογίαις θὰ ἐγκατελείοντο, οἱ δὲ Ἄγγλοι ποτέ πιά δὲ θὰ ξανάπαιρναν τὸν ἀπόρητο ἐκείνο βράχο.

Ἐξαφνα μιὰ ἀπρόοπτη μεταβολὴ τῆς καταστάσεως ἐγένηκε. Οἱ πιδήκοι ἀρχισαν νὰ ὑποχωροῦν. Ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἦταν ὁ ἀρχηγὸς τῶν, κρατώντας ἓνα ροπαλο. Κ' ὅλοι οἱ πιδήκοι μιμούμενοι τὰς κινήσεις τῶν χερῶν του καὶ τῶν ποδιῶν του, τὸν ἀκολουθοῦσαν;

Ὁ Τζιλ Βραλτάρ λοιπὸν κατόρθωσε νὰ λύσῃ τὰ δεσμὰ του καὶ νὰ δραπέτευσῃ ἀπὸ τὸ δωμάτιο, ὅπου τὸν ἐπέβλεπαν ἀσθηρὰ;—Καμιὰ ἀμφιβολία!— Ἀλλὰ πού διευθύνετο;—Πρὸς τὸ ἀκρωτήριον τῆς Εὐρώπης, πρὸς τὴν ἑπαυλί τοῦ διοικητοῦ γιὰ νὰ τὸν ὀναγκάσῃ νὰ παραδοθῆ.

Ὁχι.— Ὁ τρελλὸς κ' ἡ συνοδεία του κατέβαιναν τὴν ὁδὸ Μάιν. Ἐπειτα δὲ, ἀφοῦ πέρασαν τὴν πόλιν τῆς Ἀλαμέδας, ἐφυγαν πρὸς τὸν κάμπο κ' ἀνέβηκαν στὸ βουνό. Μετὰ μιὰ ὥρα δὲν ὑπῆρχε στὸ Γιβραλτάρ οὔτε ἓνας ἀπὸ τοὺς πορθητὰς του.

Τὶ εἶχε συμβῆ;

Ἐγινε γνωστὸν ἀμέσως μόλις ὁ στρατηγὸς Μάκ Κακιμὲλ παρουσιάστηκε στὴν εἴσοδο τῆς Ἀλαμέδας. Ὁ Μάκ Κακιμὲλ εἶχε φορέσει τὴν δορὰ τοῦ Τζιλ Βραλτάρ καὶ πῆρε τὴ θέση του στὸ στρατόπεδο τῶν πιδήκων. Ἐμοιαζε τόσο μ' οὐραγκοτάγκο ὁ καλὸς μας στρατηγὸς ὥστε κ' αὐτοὶ οἱ πιδήκοι γελαστήκανε. Ἡ ἀπλή ἐμφάνισις του ἐφτασε μόνο γιὰ νὰ τοὺς κἀνῃ νὰ τὸν ἀκολουθήσουν. Κ' ἐτοὶ τοὺς ἐβγαλε ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι κ' ἔσωσε τὸ Γιβραλτάρ.

Γιὰ τὴν ἔξυπνη αὐτὴ ἐπινοήση του ἡ Ἀγγλία τοῦ ἀπένευσε τὸ παράσημο τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. Τὸ περιστατικὸν αὐτὸ εἰδίλαξεν τοὺς Ἄγγλους ὅτι ἂν τὸ Γιβραλτάρ εἶνε ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἀπόρητο, δὲν εἶνε καὶ ἀπὸ τοὺς πιδήκους καὶ γι' αὐτὸ τὸ λόγο, πονηροὶ πάντοτε οἱ Ἄγγλοι, ἀπεφάσισαν νὰ στέλλουν στὸ Γιβραλτάρ τοὺς ἀσχημοτέρους διοικητὰς, γιὰ νὰ ξεγελοῦν—ἐν ἀνάγκῃ—τοὺς πιδήκους. Τὸ μέτρον αὐτὸ ἐξασφαλίζει ἴσως στὴν Ἀγγλία τὴν αἰώνια κατοχὴ τοῦ Γιβραλτάρ!

Τὸν Τζιλ Βραλτάρ τὸν ἔκλεισαν σὲ κάποιον φρενοκομεῖο.

Ἰουλιὸς Βέρν

